

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7

15. september 1981

17. årg.

Å avlegge alt som tynger og synden som henger så fast ved oss

AV ØIVIND ANDERSEN

Kjære Jesus, vi takker deg igjen for ditt eget ord, og for at det er du selv som kommer til oss gjennom det. La oss få lov til å se deg i dag og tal det like inn i vårt hjerte, så det blir til hjelp for oss. Amen.

I Hebr. 12, 1-2 leser vi: Derfor, la og oss, da vi har så stor en sky av vidner omkring oss, avlegge alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og med tolmødighet løpe i den kamp som er oss foresatt, idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus, han som for den glede som ventet ham, led tolmødig korset, uten å akte vanæren, og nu sitter på høyre side av Guds trone.

Det kan være mange ting som tynger på en kristen, bekymringer, vanskeligheter, det vi pleier å kalle motgang, du kan komme opp i ugreie forhold, og det kan være så meget som stenger for deg at du vet verken hit eller dit. Samtidig er vi som tror på Jesus plaget av det gamle menneske, og vi oppdager i sannhet at synden henger svært så fast ved oss.

Hvordan skal jeg komme løs ifra det? Hvordan skal jeg få seier over det? Og hvordan skal jeg finne veien der jeg skal gå? Jeg blir jo bedt om å løpe tolmødig i den kampen som er meg foresatt. Jo, sier Guds ord, det skjer gjennom vårt blikk, vi kunne kalle det det rette blikk, det skjer ved å se på en bestemt person som heter

Jesus. Og denne personen Jesus Kristus, han er troens opphavsmann og han er troens Fullender.

Jeg har lyst til å spørre deg: Hvor meget tro kan en egentlig ha før en kommer til ham som er troens opphavsmann? Alt som heter tro og tillit i våre hjerter kommer fra Jesus. Han er opphavet til troen, til tilliten til ham selv inne i våre hjerter. Hvor meget tillit til ham kan vi egentlig ha til ham selv inne i våre hjerter. Hvor meget tillit til ham kan vi egentlig ha til ham før vi kommer til ham, før vi begynner å se på ham? Svaret er jo nokså innlysende: Er han troens opphavsmann, da er der ingen som har noen som helst tro til ham før de kommer til ham og begynner å se på ham. Og han som er troens opphavsmann, han er også dens fullender.

Det rette blikk, det har en helt avgjørende betydning. Du skjønner at det er menneske ser på virker inne i ham, det vi retter blikket på får en helt avgjørende betydning i hans innerste vesen. Vi ser det rent menneskelig. Ser du noe stygt, blir du stygg, ser du noe pent, virker det godt på deg, hører du noe som er urent blir du uren, og får du se noe som er yakkert og godt kan det løse deg fra mye ondt. Og fremfor alt, får du nå se på Jesus, så har det en forunderlig løsende makt som løser oss både fra det gamle menneske, fra fristelse, fra mismot, fra bekymringer,

jeg vet ikke hva. Det er det rette blikket på Jesus som gjør det.

Du kan ikke streve med deg selv slik at du blir kvitt bekymringene og vanskelighetene dine, du kan heller ikke kjempe med deg selv så du overvinner det onde som bor i deg, men du kan få se på Jesus og så blir det en løsning.

Det var denne veien sjelefienden gikk da han førde oss opp i fristelsen. Da satan skulle friste Eva, fikk han Eva til å se på det treet som hun ikke skulle ete av. Og det står så betegnende i 1. Moseb. at hun så på treet at det var et prektig tre, som var en lyst for øynene, og det var et prektig syn som en kunne få forståelse av, og hun såg, står det med tre uttrykk, **og hun tok**. Det blikket det førde synden inn i menneskeheten. Faren er den samme i dag. Du ser på det du skal seire over, så blir du fanget av din egen synd, du vet hvor du pleier å bli fristet, så retter du blikket på fristelsen i den hensikt at du må få seier over den, så roper du til Gud om hjelp og kraft til å seire, og du erkjenner uten vanskelighet at du kan intet av egen kraft, det er Gud som må gi deg kraft, og du roper og ber om kraft til å seire, og så lider du nederlag. Det ender med at fristelsen blir deg for sterk og din egen onde lyst og vilje tar overhånd, og du opplever som et sammenbrudd av alt som er godt i deg. Og der står det, med dom og anklage inne i din samvittighet. eg må være en hykler, sier du til deg selv, det er klart at jeg kunne få seier viss jeg virkelig mente det, men det tortvilede er at jeg har lyst til å synde og jeg vil jo egentlig det onde.

Ja, kjære deg, det har jo Gud sagt deg på forhånd, du bærer på en lyst som ikke er mindre enn Gud-fiendtlig, har du ikke hørt det da? Det står til de kristne som er frigjort i Kristus, at kjødets attrå er fiendskap mot Gud, at det ikke er Guds lov lydig, kan heller ikke være det. Hva venter du av deg selv? Hva venter du av din egen kamp mot synden? Hva venter du deg av at Gud skulle gi deg kraft så du kunne seire over dine fristelser? Skjønner

du ikke at her blir du narret, her blir du lur, her har du blikket rettet mot fristelsen, mot ditt gamle menneske og det du skal seire over, og hva hjelper det at du tusen ganger ber Gud om kraft når du ikke ser på Jesus.

Det er blikket på Jesus som kommer til å løse deg, ved å se på Jesus - som grunnteksten alltid sier: **Ved å se på Ham** - som er troens opphavsmann og fullender, får vi legge av det som tynger og synden som henger så fast ved oss. Den er nok der, men den får ikke makt over oss, den får ikke vinne seier over dem, og vi kan løpe i den kamp som er oss foretatt, den som heter troens gode strid, fordi vi ser på Jesus, og ved at vi ser på Jesus.

Ja, hvor ser vi Ham hen da? **Bare i Guds ord ser du Ham**, ..i Guds ord og løfte, du må se på hva Skriften sier om Ham. Det er en bestemt person denne Jesus, **han er Guds Sønn, og han er blitt menneske**. Det er Guds Sønn som er kommet inn i vår menneskeslekt, og han er kommet inn i menneskeslekten som en av oss for å **gjøre ditt og mitt**. Jesus har gjort vårt, Jesus har på Golgata kors kjøpt oss fri fra hele dommen, fra hele ansvaret og fra hele det oppgjør som vi ikke ville kunne klare. Jesus utslettet skyldbrevet mot oss som er skrevet med bud, de som gikk oss imot, det tok han bort, står det, ved at han naglet det til korset. Det har skjedd et oppgjør, det har skjedd en betaling, det har skjedd en fullkommen godtgjørelse for alt det vi har vært og gjort, for hva vi har tenkt og ment og hva vi har følt og opplevd, og ikke minst for hva vi har forsømt, det vi skulle ha gjort men ikke gjorde. Det er gjort fyldest for det, det er en person som heter Jesus som fremstiller seg for oss i sitt eget ord og ber oss om å se på dette og høre det.

Det samme ordet sier at då Jesus døde på korsen kjøpte han oss fri fra dette gamle menneske som vi bærer på. Jesus seiret over det gamle menneske på korset egentlig. I prinsippet, hvis du skjønner

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gåver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland
5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit som tinging, oppseiing, adresseforandring og gåver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form.: Tore Harestad

4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøys Sparebank 3530.21.00932

S. Botnenes Boktrykkeri, Stord

hva jeg mener med det, så seiret Jesus over alt det onde som bor i deg i denne stund, dette gamle menneske som du ikke rår med, det har Jesus kjøpt deg fri fra på korset, og nå ber han deg om å se på dette. Du er kjøpt fri, og du er gjort fri, det er nemlig det Guds ord sier, det er her du ser Jesus. Ikke i din fantasi, ikke i mer eller mindre uklare forestillinger som du kan gjøre deg om dette. Det betyr ingenting, men det enkle, klare, sterke ord om noe som er gjort, som er fullbragt, og som står ferdig og fast til evig tid og som gjelder deg i dag. **Det** må du høre, **dette** er det du blir bedt om å se å.

Du kan si til deg selv, du som hører dette: Jesus har kjøpt meg fri fra mitt gamle menneske, Jesus har tatt på seg å sørge for meg alle mitt livs dage, Jesus har tatt på seg å klare det som bekymrer meg, Jesus har det hele, det fulle ansvar for meg i enhver henseende, og ikke minst når jeg skal frem for Guds dom. Jeg har det løfte fra hans egen munn: Jeg skal oppreise ham på den ytterste dag.

Så spør jeg deg: Hva trenger du da mer? Se på Ham! så er du løst, det er blikket på Jesus som gir deg seier. Amen

Avskritt etter lydband fra Den Lutherske timen i Norea Rådío, men løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Gjer deg inga sut for nokon ting

(Fil. 4, 6-7)

Suta er tung å bera og stri med for mange menneske, og den er skådeleg både for vår lekamlege helsa og for gudslivet til den som lever i trua på Jesus. Dertil seier Jesus at den er unødvendig og unyttig, for ingen kan leggja ei alen til livsvegen sin om han syte aldri så mykje. Ja, eg trur at suta er med og forkortar livet og gjer det surt for mange fleire menneske enn me trur.

Må streka under at her er det tale om **sut**, ikkje om omtanke eller omsut som den lett kan forvekslast med.

Suta kan av og til synast vanskeleg å unngå, ja ikkje til å koma utanom. Me kan berre tenkja på dei mange som i dag ikkje veit kva dei skal eta og livberga seg og sine med, og som ingen utveg ser for morgondagen og framtida. Eller andre der suta for arbeid og leveveg for seg sjølv og dei ein har omsut og ansvar for. Millionar av menneske lever i dag med forlite mat og utan arbeid, under forhold der suta synest uråd å koma utanom og det synest nesten bespotteleg å seia: Gjer deg inga sut.

Men dette ordet frå Gud gjeld også i slike situasjonar. Guds ord står som alltid fast: Gjer deg **inga sut**, for **noko ting**, men lat i **alle ting** dykkar ynsje koma fram for Gud i påkalling og bøn med takkseig. Ein annan gong seier Jesus: Kvi syter de for kva de skal eta og kva de skal klæda dykk med? syt ikkje, det er berre heidningane ikring i verda som gjer det, far dykkar i himmelen veit at alt sovore

treng de om. Sjå på fuglane under himmelen, og liljene på marka korleis Gud føder dei, og de er mykje meir enn dei. Søk Guds rike **fyrst**, og hans rettferdighet, så skal de få alt dette attpå. For den som går til Gud med alle ting og søker Guds rike og Guds rettferd i Jesus fyrst, den som med andre ord er eit frelst og gjenfødt Guds barn, er det råd for og grunn til å vera frimodig kva situasjon dei så kjem ut i, og det går an å leva i tru og kvile på Guds lovnader som alltid står fast. Det har mange erfart og kan vitna om.

Om du er urøynd i det som er nemnt ovanfor, og du har både arbeid og levebrød og tilsynelatande ei trygg framtid, kan det vera andre suter du lir under. For mange er det suta for framtida, for krig og atombomba som trugar med død og undergang: Når du ser på synda som tek overhand og fråfallet frå Gud som skrid fram med stor fart, du ser, les og høyrer dagleg om mord, ran, opprør, voldtekt og drap, narkotika, begjær, krav og streiker frå menneske som aldri får nok, rasehat og forfølgelse av dei som trur på Jesus o.s.v. synest du krigen og fylgene kjem nærare dag for dag. Her er meir enn nok som skaper frykt og sut, og der er i sanning grunn til frykt for den som lever utanom samfunnet med Jesus.

Går det an å leva utan sut og frykt under slike forhold. Ja, det gjer det for deg som har Jesus til frelsar og bror og Gud til Far. I ordet me viser til ovanfor sto det: Gjer deg **inga sut**, for **nokon ting**, men lat i **alle ting**, dine ynskje koma fram for Gud i påkalling og bøn med takkseiing. Her er ingen ting unnateke, for alle ting er alle ting. Du kan frimodig leggja deg og dine suter, din vanskelege og fortvila situasjon, dagen i dag og framtida, det som er og som koma skal og må, fram for Herren og påkalla hans navn i bøn og takkseiing, og Ordet lovar deg **Guds fred**, som skal bevare både hjarta ditt og tankane dine i Kristus Jesus.

Eig du fred med Gud, ved trua på Jesus Kristus, og Guds fred i hjarta ditt, står det her at denne Guds fred skal bevare både hjarta og tankane dine i Kristus

Jesus, er du trygg i trua og utan frykt og sut i einkvar situasjon, både i fred og i krig. Det kan eg vitna av eiga erfaring, då eg under krigen sto bak ein furestamme mens dei tyske mitrajøkulene hagla om oss frå flya og var frimodig i vissa om å vera i Guds hand, anten han så ville eg skulle koma heim att til mine eller eg skulle heim til Gud i saligheten.

Dette ordet frå Fill. 4, 6-7 møtte Gud meg med i ei serskilt vanskeleg stund eg låg på sjukehus, alt var myrkt og plaga av frykt og sut, sidan har eg blitt serleg glad i dette ordet, ved erfaring av innholdet og sanninga i ordet. Og det står at me skal trøsta andre med den trøst me sjølve er trøysta med av Gud, difor sender eg dette ordet til deg som treng det.

Kva er så denne **Guds fred** som kan ha ein slik verknad at den bevarer hjarta og tanke i Kristus Jesus og gjer den sutefulle og fryktsame frimodig?

Guds ord talar ofte om denne freden. Stundom er der tala om **fred med Gud**, og andre tider om Guds fred eller Kristi fred - som er eitt og det same. For å visa skilnaden på det kan me ta med to Guds ord. Den første står i Rom. 5, 1: **Sidan me nå er rettferdiggjorde av trua, har me fred med Gud, ved vår Herre Jesus . ristus**, han som me har fenge tilgjenge ved til den nåden som me står i, og me rosar oss av Guds herlegdom.

Det andre står i Kolles. 3, 15: Og **KRISTI FRED** råde i dykkar hjarto, den som de vart kalla til i ein lekam, og ver takksam.

Det første og avgjerande er å eiga **fred med Gud**. Korleis det går til las' me i første ordet: Sidan me nå er rettferdiggjorde av trua, det vil seia at då du kom til trua på Jesus, blei du ærklert å vera rettferdig for Gud, og det skjedde **ved vår Herre Jesus . ristus**, ved ordet om han som døde for dine synder og sto opp til di rettferdighet. Det er den einaste måte me kan koma til å eiga fred med Gud, å tru på Jesus som forlika både jøde og hedning med Gud på korssen der han reiv ned gjerdet, alt som skilde oss frå Gud, slo fiendskapen ihel, han som er vår fred fordi han gjorde fred, og forkynter fred for dei som var nær og for oss som

var langt borte. (Les Efes.brevets 2. kap.)

Når Ordet som forkynner denne bodskapen når ditt hjarta, fyller det hjarta med Kristi fred - med Guds fred. Den er altså resultatet av at du er rettferdiggjort av trua, at du har fred med Gud, og ved han har fenge tilgjenge til Guds nåde som du står i - er omgitt av. Med andre ord at Jesus har kome inn i hjarta ditt ved ordet og trua, **då har du fred med Gud, for Han er din fred.**

Det er dette Gud har kalla deg til, i ein lekam - Jesu Kristi lekam som han gav for deg og til deg.

Så må me ikkje gløyma det som fylger: **Og vær takksame.** Og i ordet vårt ovanfor stod det: I påkalling og bøn **med takkseing.** Var det berre denne eine som kom tilbake og takka og gav Gud æra, kvar er då dei ni, sa Jesus ein gong. Dei ni seier ofte at eg har ikkje opplevt noko, kjenner ingen ting, har ingen ting, korleis kan eg då takka. Å, kor du missforstår Gud og ordet.

Du har mykje du kan takka for, og så kan du begynna med det. Du kan takka Gud har at han elska deg slik at han ikkje sparde sin einaste Son, men overgav han til spott og død for å sona dine synder

ved sitt blod, for at du ikkje skulle bli i fortapinga men ha evigt liv i han. Han gav han til verda, og du er ein av dei - kven du så er. Du kan takka for at han har sona dine synder ved sitt dyre blod, og vunne deg ei evig utløyning. Du kan takka for at Gud også har gjeve deg eitt evig liv, som er i Jesus Kristus. Du kan takka fordi Gud har sett framfyrer deg ei opna dør som ingen kan lata att, ei dør inn til Gud og barnekåret hjå Gud, Jesus, som er døra, veien, sanninga og livet.

Tek du føre deg Guds ord og løfter og takkar Gud for det som står der, så veit eg av erfaring at det vil ikkje gå lenge før Guds fred fyller hjarta ditt. Den vil bevare både hjarta ditt og tankane dine i Kristus Jesus, driva suta og frykten bort.

Gjer deg inga sut, for nokon ting, men lat i alle ting dykkar ynskje koma fram for Gud i påkalling og bøn med takkseing. Paulus seier at eg er viss på at korkje død eller liv, korkje englar eller makter, korkje det som no er eller det som koma skal, eller noko velde, korkje høgd eller djupt eller noko anna som skapt er, skal kunna skilja oss frå Guds kjærleik i Kristus Jesus, vår Herre. (Rom. 8, 38-39).

Amund Lid.

Femte hellige betraktning

AV DR. MARTIN LUTHER

Fortsettelse fra forrige nr

FORENINGEN MED KRISTUS SKJER
VED ORDET, VED TROEN,
DAPEN OG NATTVERDEN.

Hvis du vil spørre: Hvordan kan jeg, komme til å bli forenet med Gud, være i Kristus, eller hvordan blir jeg en gren på dette vintre? Det er KUN ETT svar: Gi kun akt på mitt ord, for her er vekten lagt på: OM MITT ORD blir i deg. D.v.s. Om du tror og bekjenner denne artikkel som barnetroen lærer: Jeg tror på Jesus Kristus vår Herre. FOR MEG korsfestet, død og oppstanden, sittende ved Faderens høyre hånd osv. Hvis du holder fast på dette, er beredt til å våge alt og forlate alt

før du vil motta noen annen lære eller gjerning (Utan HAN ALENE!) så blir Han i deg, og du i Han, sier Jesus. Kort sagt, blir du i Ordet, så er vi begge riffestet i og innforlivde med hverandre! Slik blir mitt ord og ditt hjerte smeltet sammen, og du behøver ikke å spørre mer om hvorledes jeg er i deg og du i meg. Det vil du se i neste liv, men her kan du ikke forstå det anderledes enn at du har mitt ord, og ved troen er toet (vasket) i mitt blod og ved min ånd ER salvet og forsejlet. Således er da alt hva du lever og gjør, godt og er bare gode frukter.

Når dere har og vet hvordan jeg er i

Faderen, så vil dere og komme videre og til og med kjenne at jeg er i dere og dere i meg. Dere vil da vite at dere har meg til frelser (dette er det første o.a.) og således erkjenner meg som den Faderen har sendt dere, og merke og forstå at dere er i meg.

Sidan jeg er i Faderen, så er også ALT som er i Faderen, i meg. Det være seg Død eller liv, synd eller rettferdighet. Men den som ER i Faderen MA være både rettferdig og bare liv og salighet.

Nå kommer dere ved troen til, at dere i døden, synden og all ulykke, også er i meg. Er dere nå syndere i dere selv, så ER dere rettferdige i meg. Føler dere død i dere selv, så HAR dere livet i meg. Har dere ufred (uro) i dere selv, så har dere fred i meg. Blir dere og fordømt for deres egen skyld (for synden) så har dere vel-signelse og salighet i meg. For hvis en er en kristen, kjære hvor er en da? Ingensteds annet enn der hvor Kristus er. Men Han er i himmelen i evig glede, i liv og salighet. For kan ikke Han bli fordømt som en synder, eller døden fordi ingen synd kan anklage Han, ingen djevel fordømme Han, ingen død ete Han og intet helvete sluke Han. SA SKAL SYNDENE HELLER IKKE SLUKE ELLER FORDØMME MEG. (Når jeg er i Han).

ALTSÅ ER SYND, død og all ulykke som er i oss, BORTE! For det kan ikke bli i Han, og siden Han ER og blir i Faderen, så kan det heller ikke ha NOEN MAKT i oss, siden vi er i Ham.

Denne tekst må vi bruke til nytte og trøst for de kristne, som behøver en slik trøst, at de kan forstå disse to stykker: (som den høyeste og NØDVENDIGSTE trøst) Hvorledes vi er i Krisus og Han i oss. I det første (stykket) hever vi oss opp til Han, i det andre kommer Han ned til oss. For VI MA være I HAM med hele vårt vesen, vår synd, vår død, vår svakhet og vår viten, så vi ved Gud er befriet og forløst fra det, og ved Jesus Kristus ER-KLÆRT for salige. På denne måten må vi svinge oss over og UTENFOR OSS SELV inn i Ham. Ja ganske helt og aldeles

innforlives (i livssamfunn) med Han og være Hans. Vi er døpt til dette og har mottatt Hans hellige sakrament til det. Ved dette (I HAN) forsvinner synden, den onde samvittighet, døden og djevelen, så jeg kan si at jeg vet ikke av noen død eller noe helvete. Er døden noe, så la den først ete og fortære min herre Kristus, er helvete noe så la det sluke frelseren. Kan synden, loven eller samvittigheten fordømme, så la dem anklage Guds sønn. Når det er skjedd så vil jeg la meg fordømmes, la meg etes og oppslukes. (Men ikke før o.a.)

Men siden Faderen og Kristus forblir levende, så blir jeg og i live. Siden Han ikke blir overvunnet av synd og djevel, så blir da heller ikke jeg overvunnet. For jeg vet jo, at på samme måte som Kristus er i Faderen, slik ER jeg jo også i Ham.

Dette er, sier jeg, det første hovedstykket: At mennesket svinger seg UTENFOR og over seg selv, inn i Kristus. Således går det igjen, ovenfra og ned, på den måte som jeg er i Kristus, er Han i meg! På samme måte som jeg har tatt på meg Han og krøpet inn i Han, og trått ut av syndens, dødens og djevelens makt, slik viser Han seg igjen i meg og sier: Gå og tal, trøst, dyp og tjen din neste. Vær lydig, tålmodig osv. Jeg vil være i deg og ALT hva du gjør, det vil jeg ha gjort. Vær bare kjekk trøstig og uforsagt og se til at du BLIR I MEG, så vil jeg da sikkert bli i deg.

Se dette er den enhet iblant de kristne, om hvilken Kristus HAR bedt om i Joh. 6 og 17. Men dit kan en ikke komme på noen annen måte enn at Gud, som han har sagt, oppholder oss I SITT navn. D.v.s. at vi blir i det ord som vi har mottatt av den Herre Kristus. For ORDET holder oss sammen, så vi blir under ett hode, og henger ALENE PÅ HAM. Ikke søker NOEN ANNEN HELLIGHET, eller noe som skal gjelde for Gud annet enn i HAN (Jesus). Ved Ordet blir vi i livssamfunn med Kristus, så ALT HANS ER vårt, og vi kan ikle oss Han som vårt legeme, og Han må og ikle seg ALT det som ve-

derfares (skjer med oss) oss. Hverken verden, djevelen eller noen ulykke kan skade oss da, og heller ikke overvelde oss. For det er INGEN makt på jorden som kan greie noe imot denne evige sannhet.

MEN DET ER DJEVELENS STADIGE BESTREVELSE Å FA SØNDER-RIVE DETTE.

Og med sin ondskap og sitt bedrageri VIL han rive oss bort ifra ORDET. (Ordet om Jesus o.a.) Hvor det skjer har han allerede vunnet, for utenfor ordet er det ingen enighet mer, men kun splittelse, utallige sekter og partier. Dette (djevlelens) nett og strikk, dvs. ved MENNESKELÆRE kastes rundt om alle, så at enhver søker sin spesielle HELLIGHET I SINE EGNE gjerninger.

ORDET, derimot gjør menneskene til Guder, slik som den 82. Salme sier: Jeg har sagt at dere er Guder og alle sammen er den aller Høyeste's barn. Kristus forklarer selv i Joh. 10: Skriften kaller disse for Guder, de som Guds ord er skjedd med. Og i Joh. 1: HAN HAR gitt dem makt til å bli Guds barn, så mange som tror på Hans navn. Kristus har innstiftet nadverden under den dobbelte skikkelse av brød og vin, for å vise den forening og det fellesskap som finner sted i dette sakrament. For det gis INGEN inderligere, dypere, mer uopløselig forening

enn det som skjer når en spiser! I Nadverden blir ånden (Jesu legeme og blod) spist sammen med det som spises, og maten (begge deler) blir forvandlet og går over i naturen. Maten blir ETT vesen med den som spiser.

Enhver annen sammenføyning som med spiker, lim, bånd eller liknende gjør ALDRI et UDELELIG vesen av de ting som blir sammenføyet. Men nettopp på riktig måte blir vi forenet (sammenføyet) med Kristus i den hellige nadverden. Vi blir i livssamfunn med HAM sammen med de hellige. Han antar (tar på seg, ikler) seg oss og handler for oss, på samme måte som han skulle være oss. Som Han var oss!

Det som angår oss, angår Han like så mye, ja enda mer.

På samme måte skal da vi også anta oss Han, så vi tror det Han er. Da vil også endelig det skje, at vi blir likedannet med Han, som Johannes sier: Vi VET, at når Han blir åpenbart, skal vi være Han lik. Så dypt og fullkomment er Kristi og de helliges fellesskap med oss. ALTA: Våre synder anfekter (anklager) Han, og Hans rettferdighet beskytter oss. For foreningen gjør ALT felles så lenge, inntil Han (ganske) får utslettet synden i oss. Og på den ytterste dag gjort oss lik med Han selv.

De helliges samfunn i Kristus, og djevlelens forførelse

Hele Guds ord er en stadig gjentagelse av dette tema. Guds nøkkelord, særlig for endetiden, er derfor: **Våk!** Til tross for Guds Hellige Ånds nåderike som er innen i Guds sanne nådebarn og samfunn på jord, forkynner Guds profetiske ord klart at det er djevlelens listige ånds forførelse som til slutt kommer til å overskygge så å si hele verdensbilledet. Guds omsorgsfulle og advarende tale gjennom sine, i seg selv så skrøpelige, nådebarn kommer stort sett bare til å møte djevlelens forførende ånds overmodige selvsikkerhet

og forakt fra forførte, både såkalte kristelige og ugudelige, samfunn. Etter Jesu egne ord, bl.a. i Matt. 7, om dem som han må vise bort på dommens dag, ser vi at den såkalte kristne ytre virksomhet blomstrer like fullt mens nådelivet med den gode frukt er visnet bort. På dette kan vi se djevlelens listige forførende mønster og mål.

Men i Johs. 15 kan vi se Guds ords sanne billede av de Helliges samfunn. Det er i Jesu guddommelige ord om seg selv som Guds sanne vintre. Alle frelste

hjelpeløse syndere er grenene. Gud, vår Herrer Jesu Kristi Fader er vingårdens Herrer og tilsynsmann. Disse kjære ord av Jesus ser jeg som den sanne evangeliske tolkning av hva Guds evige nåderikes Hellige samfunn er. Vi kan også se at Guds Hellige ånd gjennom hele Bibelen forkynner Jesus som hode, og menigheten som hans lemmer. Vi ser at de sanne Helliges samfunn har sitt opphav, liv og frukt ene og alene i Guds eget evige frelseverk i Jesus Kristus for hjelpeløse syndere. Grenene er etter hans eviggyldige frelsesråd rønset i Jesu stedfortredende fullkomne liv og synderensende blod, død, oppstandelse og himmelfart. Gud selv bestemte i sitt evige råd før verdens grunnvoll ble lagt at alt det Jesus var for Guds hellige ansigt skulle være alle hjelpeløse synderes evige arvedel. Det er de hjelpeløse frelste synderes felles glede og takk til Gud og Lammet, og det som Guds Ånd ved dette har satt dem i stand til å være for hverandre og de ufrelste, som er Guds ords sanne og avgjørende kjennetegn på de Helliges samfunn i Kristus. Hvor Gud ikke finner nådelivets kjennetegn, der finner han heller ikke den første kjærlighet og de første gjerninger, selv om den nødnevndige ramme om samfunnet ellers er i orden etter bokstavens oppskrift. (Åpenb. 2, 1-7).

Den visne gren må han hugge av og kaste på ilden sier Jesus i Matt. 7, 19. Derfor er det den enkelte grens sannhets erkjennelse av sin egen syndige hjelpeløshet og åndelige hunger og tørst etter Jesu stedfortredende rettferdiggjørende og helliggjørende nådes saft og kraft som avgjør hvorledes samfunnet blir. Det er bare på denne guddommelig evangeliske måte Gud får virke i sine nådebarn at de av hjertet både vil og kan virke til hans velbehag. Rom. 6, 17. Rom. 12, 2. Kolles. 1, 28-29. 2. Korint. 4, 7. Johs. 15, 5.

Jesus forkynner at det er bare den som ser og erkjenner meget av sin egen syndige hjelpeløshet som elsker ham meget, og det er bare den som på denne måten elsker ham meget, som holder hans bud. Det var derfor Gud så det nødvendig å gi oss sin tre ganger hellige lov. Han kjente vår faldne stolte naturs svakhet for djevelens dærende tale og snare som gir oss forførende tro på noe i eller av oss selv å stå for Gud med til evig fortapelse for oss selv og dem vi skal veilede. Guds ord forkynner bare ett hellige samfunn av frelste hjelpeløse syndere. Og det er bare dette samfunnet djevelen frykter og bruker sin listige makt på, for å få det til å stå med falskt kristelig navn og døde gjerninger på dommens dag. Det er ved slike samfunn vi kan se, i seg selv, beundringsverdige såkalte kristelige gjerninger og høre en slags læremessig rett evangelisk forkynnelse som allikevel synes å være åndelig kraftsløs og mangle sannhets erkjennelsens erfaring og vidnesbyrd.

Slike samfunn synes å ha sin falske trøst i at når de bare gjør de gjerninger som Gud etter sitt ord har pålagt dem, og forkynner læremessig rett, så har de gjort sitt, så er det Guds sak å bruke det. Men Jesus lærte Nikodemus at det nyttet ikke på denne måten å være Israels lærer uten å ha liv selv. Vi må også lære å bruke den hellige verdimåler som Jesus selv brukte på de helliges samfunn. Vi ser at det der djevelens forførende mål med oss å få oss til å bruke den nødvendige ytre ramme om samfunnet som verdimåler forat den mer og mer skal skjule hele Guds ords sanne bilde av Guds nåderikes hellige samfunn som er innen i Guds frelste, i seg selv hjelpeløse, nådebarn.

KRISTOFFER HØIE.

FATTIGE OG RIKE

I Bibelen er disse orda meget brukt, og de har meget å lære oss, om vi forstår den rett.

Det er mange mennesker som er rike, uten at de ser det selv, for di de kjenner seg alltid så fattige. Likevel er de rike i sin ånd. Hva er det som gjør et menneske åndelig rik? Den som har den sanne tro på Jesus, han er et åndelig rikt menneske, for der står skrevet at han eier Guds And og er Jesu bror og arving til Guds rike. Er ikke dette å være rik? hvem kan bli rikere i denne verden? Men likevel går mange som eier denne rikdom og kjenner på sin fattigdom, og har vanskelig for å tro at det kan være sant. Hva er det som gjør at dette er så vanskelig for å tro at det kan være sant. Hva er det som gjør at dette er så vanskelig for mange? Jo, årsaken er at de betrakter seg selv mer enn de ser på det som står skrevet i Guds ord. Hadde de sett like meget på Ordet fra Gud som de ser på seg selv og det de føler og kjenner; da ville stillingen vært ganske annerledes. For det er det skrevne ord som bringer deg din rikdom, og ikke hva du føler og kjenner på i ditt indre menneske. Rikdommen er skrevet opp og beskrevet i Guds ord, og alt som der står kan du lite på, for det er Gud selv som har talt ved den Hellige ånd gjennom profeters og apostlers munn og penn.

Der finnes mange som trøster seg selv med ordet: Salige er de fattige i Anden, og så setter de sin lit til fattigdommen. Men der står ikke de som er fattige på ånd, og de ser heller ingen forskjell å det å være fattig på ånd og det å være fattig i ånden. Og jeg frykter for at av dem finnes der mange, også blant dem som bekjenner seg som kristne. De er så sikre på at alt er i orden, at om du sa til dem hva du fryktet for, ville de bli sinte og bli dine motstandere.

Du synes nok nå at jeg er altfor dristig og dømmende, men tenk på hvordan det vil være å komme til porten og bli bortvist. Tror du ikke at du da ville klandre

oss om vi ikke hadde advart deg mens det ennå var nådetid. Tenk på de ti dårlige jomfruer som ble bortvist fordi de manglet olje på sine lamper, som betyr Anden og Andens verk i sjelen. Jeg tror at vi trenger ett vekkende ord av og til.

Det er et spørsmål som melder seg: Kan vi bli kvitt denne fattigdomsfølelsen, eller ville det være til nytte for oss å bli fri den? Jeg tror at den er det beste middel Jesus har for å bevare oss i nåden og troen. Jeg kan for min del vitne at den aldri har vært større enn nå. Tro ikke at denne fattigdom i din ånd og ditt kristenliv er bevis på at ditt Gudsliv ikke er rett, slik du ofte tenker. Tvert imot er den et bevis på Andens arbeid for å føre deg til Jesus, for å bevare deg i troen og nåden. Uten dette synet på deg selv og alle dine mangler og fattigdom i din ånd, uten denne kjensle av å mangle alt, for du ser at det klæber synd ved selv det beste du er og gjør, ville nok mange av oss kommet bort fra Gud, funnet andre ting å sette vår tro og lit til enn Jesus.

I Apenbaringen 3, 17 fortelles det om noen som trodde at de var rike og ikke manglet noe, men Jesus sier at de var blinde og fattige. Men i Apenb. 2, 9 fortelles det om noen fra en annen menighet at de så seg selv som fattige, og Jesus sier at de er rik. Og i 2. Korint. 6, 10 vitner Paulus om seg sjølv og dem som lever i troen på Jesus: - som bedrøvede, men alltid glade, som fattige, som dog gjør mange rike, som de som intet har og dog eier alt.

Når du synes at din fattigdom blir for stor, når du ser bare din elendighet og mangler, kjenner på at du ingen ting er og har, da må du vende deg til Ordet og lese om alt det Gud har gitt deg i Jesus og hva han har gjort for deg og er for deg ved troen på Jesus, og du vil bli forundret over hvor rik du er. Du er Guds barn og arving, Jesu Kristi medarving ved troen på Jesus og det verk han gjorde for deg. Her nede er du rik i troen, og om ikke

Mot målet

Men eit gjer eg: eg gløymer det som er attanfor, og tøyger meg etter det som er framanfor, og jager mot målet, til den sigersprisen som Gud har kalla oss til der oven i Kristus Jesus. Filp. 3, 14. Kan vi seia, at alt det vi steller med, f til målet, frelsa for sjela? Alt som ber kristendommens navn, og arbeid fører det fram? Er det mange vegar, som fører til målet, eller er det berre ein? Slik spør det vel ofte i menneske tanke og hjarta. Då er det viktig å få det rette svar. Her er profetane, Jesus og apostlane dei einaste sikre vegvisaram.ne. Har ditt arbeid og strev med å gjera Guds vilje, ført deg til startstreken? Skrifta seier det er ein start, eit løp, eit mål. Kan du sjå dagar og år går, utan å tenkja på kvar går eg henn? Forferdelig om ein i kjøtleg sikkerhet let tida gå - utan å prøva vegen for Herrens åsyn. Merk at Paulus var sikker, han var på rett veg, like til han stod for Herrens ansikt. Då såg han at han hadde starta galt og på gal veg. Men dei var få på hans samtid som såg det.

Det var ein som sa til han: Herre, er det få som vert frelste? Då sa han til dei, streva alt de kan for å koma inn gjennom den tronge døri! Mange seier eg dykk skal freista å koma inn, men er ikkje god til.

Tek de då til å seia som så: Me har ete og drukke i lag med deg og du lærte i gatene våre, så skal han svara: Eg veit ikkje kvar de er ifrå. Luk. 13, 23. Kan det tenkjast større ulukke enn dette: «Eg veit ikkje kvar de er i frå.» Endå Guds ord hadde fått så mykje tak over dei at dei sa:

—————
 lenge skal du få motta arven hjemme hos Gud. «Å Jesus, åpne du mit øye at jeg må se hvor rik jeg er».

Jeg, og mange av dere som leser dette, har ikke langt igjen før vi skal motta arven, det blir den største dag i vårt liv.

Ole Rolfsnes.

vi åt og drakk i lag med deg, og du lærte på gatene våre. Kvifor dette så triste og alvorlige ord frå vår kjære frelser? Fordi vi ikkje skal ta feil, det er Fars kjærleik som har lagt veien. Og sett opp vegvisarar. Kva kan då vera årska til at menneske kjem inn på denne veg? Det kan ha fleire grunnar. Fyrst at menneskehjarta er be-dragisk vondt og fullt av hykleri. Det elska mørket framfor lyset. Falske røster som vil trøysta med at når du gjer slik og slik er du på rett veg. Bare du trur på Jesus og vil høyra han til er det i orden. Var det ikkje det som låg bak som førte til den falske trøyst og den breie vei?

Dei vilde ikkje seia farvel til det som låg bak, åndelige opplevingar, eller til far og mor. For andre kan det vera vennskap med verden. Dei vil inn på livets veg, men vil ikkje heilt seia frå seg verda sitt vennskap. Porten vert for trang. Det vert så svert å forlata alt. Gløyma alt og ta korsen opp og fylgja Jesus etter. Den rike unge mannen som kom til Jesus og ville vinna evig liv, gjekk bort med ein skugge over sitt ansikt. Rikdomen bakanfor vart større enn skatten i himmelen. Porten vart for trang. Den skare er stor som går den same veg Bort fra frelsa, bort frå vegen som fører til livet.

Allt lyt forlatast for å komma inn på vegen og livet. Slik lyt og reisa fortsetja. Gløyma det som er attanfor og tøyggja seg etter det som er framanfor, og jaga mot målet. Til sigersprisen som er Jesus Kristus.

Den som har Jesus Kristus som sin rettferd, sitt liv, sin veg, sin skatt og siger, den er salig. Og like sikkert som Jesus møtte målet ved Fars høgre hand gjennom lidinger, skal også den som elsker Jesus nå målet. Det er ikkje på det uvisse ein renner, eller som ein som slår ut i været. Jesus vant og eg har vunnet.» Lokker målet sigersprisen, himmelen? Til kvar ein pilgrim ropar vegvisaren: vert mine etterlygjarar de og brør, og sjå på dei som ferdast soleis som de har oss til føredøme! Var det nokon som hadde stansa i løpet? Det ser slik ut, det same hender vel i dag og. Her vert vi minna o:

kvar den vegen enda. For det ferdast mange, mange som eg titt har sagt dykk og enda med tårer seier, er fiender av Kristi kors, dei som ender med fortaping - dei som trår etter dei jordiske ting v. 18-19. Her er det andre målet: Fortaping. For kvart eit naturleg menneske er ordet om krossen ein dårskap. Det var nok ikkje hyklar-tårer på Paulus sitt kinn. Han hadde fått sett kva krossen hadde gjeve han.

Han visste kva det var å vera fiende av Jesus og hans kors. Veit du det? Men han visste og om ein dag då han kunne seia: «For eg ville ikkje vita noko anna hos dykk enn Jesus Kristus og han krosfest.» Her er alt naturleg og jordisk satt til side. Jesus Kristus og krossen i sentrum. Tenk om vi ville tru Guds ord. Det er fiendskapet til krossen som fører all synd, nød, strid med seg. Dette som til slutt fører til evig fortaping. Dette målet er det visst få som vågar å sjå fram i mot.

Difor gret apostelen og frelsaren sjølv Han visste kva dette innebar. Skilt frå Gud - Far. Frels meg frå denne time, ba han. Men han kunne ikkje frelsast frå den.

No skulle vegen og målet opnast for den fortapte slekt. No er alle kalla til å få del i sigersprisen der ovan i Kristus Jesus. Der er målet. Det salige og fullkomne.

Vi vert minna om å gløyma det som er attanfor. Gjort og ugjort, medgang og motgang, sorg og gleda. Sjå mot målet - håpet om frelsa som ein hjelm. Berre ein runde eller to så er du framme. Målet er nådd og sigeren vunnen. Eg er korsfest med Kristus, eg lever ikkje sjølv meir, men Kristus lever i meg, og det livet eg no lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds son. som elska meg og gav seg sjølv for meg.

Odd Dyrøy.

Til Lov og Evangelium

Singapore, 18. juli 1981

Kjære forbedar !

Når eg no skriv til dykk her i Singapore, så har de dykkar Sommar-skule på Bakketun. Det er tidleg morgon for dykk og det er lyst lenge før 4.30, og klokka her er då 11.00 før middag. Det er Amund Lid som skal i «elden» fyrst, så han er vel alt vaken. Så kjem turen for Dyrøy, og på ettermiddagen talar Tore Nilsson frå Sverige, og Linkjendal har kveldsmøte på seg. Må Gud rikeleg signa talarar og tilhøyrarar så Hans namn blir helga og riket Hans kjem med fornying og vekst !

Eg gaar ut ifrå at de har fått min vesle rapport og rekneskapen, den viser at eg har hatt turar til Malaysia og til Indonesia som før, og ein tur til TAIWAN.

Då eg reiste herifrå 1. nov. i fjor til Taiwan, så tenkte eg at dermed var det slutt med studiet her ved Far Eastern Bible College, men no ser det ut til at det blir eitt semester til, som tek til 20/7,

altså i overmorgon skriv me oss inn. Det blir då studentar frå 15 forskjellige land, Norge medrekna. Så her er sædejord nok for lov og evangelium !

Om Taiwan turen skriv eg ikkje noko nytt. Den blei kort, og eg vonar den var og blir god !

Turane til Tanjung Pinang, Indonesia, var ein i mai og ein i juni. I mai var lærar pastor Lin med, i juni var eg åleine ved serleg innbydelse. I Tg. Pinang byggjer dei no stor kyrkje over skule-salar. Den skal stå ferdig til jul. Det er stadig mange der som blir døypte. Og dei treng om vår støtte. Pastor Timothy Tow og fleire reiser dit med jul. Det var ope og lett å tala. Den gamle «bedesal» var full, vesentleg av kinesarar, men også nokre indonesarar, som talar malay-språk. Frå Romarbrevet understrekte eg at rettferdig-gjering kjem fyrst, det må vera gudsliv, og så kjem helginga.

Siste turen til Kuala Lipis no dei fyrste

I GUDS SKOLE

AV JOHS. BRANDZEG

Når vi kristne kaller livet en skole, Guds skole, så er ikke det bare en mer eller mindre vellykket åndriktighet eller et uttrykk for menneskelige funderinger over hva livet er og hva det gir. Å kalle livet Guds skole har sin gode grunn i bibelske utsagn. Selve ordet disippel betyr en som får undervisning, som går i skole om han ikke akkurat behøver å sitte på en skolebenk i et klasseværelse. Det norske ordet er lærling eller som landsmålet har det, læresvein.

Det er altså en bibelsk tanke at en Jesu disippel, en kristen, er et menneske som får guddommelig undervisning, en som går i Guds skole.

Hver bibelleser vet ellers at ordet lære blir brukt flere ganger av Jesus, f. eks. i Matt. 11, 29: Lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Dersom en slår opp i en bibelordbok, vil en se at ordet brukes ofte i de apostoliske brevene i en liknende mening som her.

For meg har det betydning å vite at uttrykket Guds skole ikke er et laget kunstord, men et uttrykk som naturlig har sitt utspring i bibelske tanker og ord. Ellers ville jeg ikke være så glad over å bruke det og tale om det.

I en forstand kan vi kanskje si at alle går i Guds skole, med eller mot sin vilje. Men her skal vi bare tale om de personlige kristnes skolegang i Guds skole. Trolig har det og vært tanken hos de som har satt opp emnet.

I Hebr. 12, 10 står det: Hin (våre kjødelige fedre) tuktet oss for noen få dager dagane av denne måned, var oppmuntrende. Vår student nr. 2 bur no i kyrkja. I Pen Yom har dei fått ny inngang ved ca. 100 barn i s.skulen. Og det ser ut til at Jericho (solskinnsdalen) skal snart få sitt fyrste bedehus.

(dvs. for at vi skulle bli brukbare mennesker for livet her på jorden) etter sitt tykke, men han (åndenes Fader) tukter oss til vårt gagn (han begår ingen feil) for at vi skal få del i hans hellighet.

Dette er altså vårt oppdragelsesprogram: For at vi skal få del i hans hellighet. Vi skal bli hellige som han. Absolutt rene. Hver syndens trevl i oss skal rykkes opp og slites ut.

Det er forferdelig. Her kan det ikke vises noen skånsel. Om det vanhellige i oss er aldri så kjørt, om det er aldri så sammenvokset med vår innerste natur, med vårt temperament og våre karaktereieendommeligheter, må det likevel ut.

Om det kjennes bittert som døden, ut med det likevel!

Jeg hørte engang en kjenning si i en bitter stund: Uff, alt mulig i meg må dødes. Ja, så grundig og skånselsløst går det enkelte ganger til at endog det som i seg selv er uskyldig og godt, må ofres og dødes fordi min natur er så snar til å bruke det til det som ondt er.

Derfor setter Gud deg ofte i vanskelige forhold, i irriterende situasjoner sammen med irriterende mennesker som vil bringe det onde som er skjult i deg, fram i dagens lys.

Om du setter en skarp tunge og et sårbart sinn i samme stue, så kan du tro det skal bli leik. Sett en som er flott anlagt, som ikke har noe slags bringeverk om han skal ut med en femkrone, sammen med en som er sparsommelig og formelig har skrekk for en femtiøring, eller sett en som er brå og ilter sammen med en som er seig og langsom, så blir det en råd både med slipesten og sliping. Om det så ikke er en rikelig forsyning med Guds nådes vann til å fukte stenen med, vil du få høre gniksing og mange slags ulyd, og stenen vil sprute både gnister og ild. Du behøver ikke der å leie noen til å dra stenen, for der drar den seg selv.

Helsing Andr. A. Bø.

Du trodde kanskje at du var et alminnelig snilt og medgjørlig menneske og en bra kristen. Men nå kommer det skjulte onde i deg fram i klar dag. Det skjer for at du selv kan se det og være med på å levere det ut. Det er først da opprykningen og utplukkingen av din ondskap kan foregå grundig når du selv sier: Herre, ta det! Herre, fri meg i din nåde fra denne styggedommen, fra dette ømtålige, sårbare sinnet, fra denne skarpe tungen.

Derfor må denne skolen nødvendigvis bli merket med tukt, ja med saltet ris som svir like inn til sjelemargen.

Den lærdom er så besk og sur som døden selv for vår natur. Det synes alt for tungt og svart for Adams flintehårde art.

Derfor må vi ha vårt Getsemane og vårt Golgata, sjelekval og korsdød om og om igjen. Å, Far ta denne kalken fra meg. Jeg greier det ikke. Det bærer like i avgrunnen med meg.

Men han tok ikke kalken vekk. Han sendte deg en engel, og uventet og underlig svalende som duggen en sommermorgen ble din sjels hete feber forvandlet til mild ro. Enda en gang fikk du kjenne at hans åk er gagnlig og hans byrde lett.

Den helligheten som i Guds skole skal brennes inn i oss, har en ytterside og en innerside.

Innersiden er alle de hellige sjelebevegelsene som settes i gang i oss ved Guds tukt og mange slags undervisnings og oppdragelsesmidler. Det er alle de hellige tankene, hellige synene, idealene, ønskene og alt det skjulte som vi ikke har noe navn på. Dette er åndelig kapital som er mottatt og skal settes om i gagnbar mynt for det praktiske arbeidslivet og samlivet mellom menneskene. Det er yttersiden, det et menneske kan se og høre i et hellig vesen, i hellig behersket tone og tale, i ord og handlinger. Det har fått stampel av den kapital av guddommelig ånd og liv som Gud har øst ut i hjertene våre.

La meg nevne en enkelt ting av de mange slags åndelig kapital som hører hjemme i hjertets verden og er et resultat av skolegangen i Guds skole.

Det er sikkert nok og aldeles uimotsigelig at vi alle sammen er noen ynkelige stympere. Om vi ble kledd åndelig nakne, om all vår ynkelige, medfødte, seiglivede egoisme, selvsyke og æresyke, småligheten og ondsvinnet behag i andres feil ble stilt ut så de andre kunne se det, om alle de urene og vanhellige tankene og sjelerørelsene som våre beste handlinger er smittet med, ble fotografert med den guddommelige hellighets røntgenstråler og stilt ut på forfengelighetens markeds plass der de hører hjemme, min ærede og hedrede venn, jeg er redd at det da ikke finnes den hule som ville være dyp nok og mørk nok til å skjule skammen din.

La meg få nevne for dere et par hverdagslige ting som fordi de tilsynelatende er så ubetydelige, gir et godt bilde av vår ubendige egoisme. Når det sitter et lite lag sammen og snakker om sine større eller mindre opplevelser, og en i laget holder på å fortelle noe om det han har opplevd, så er det formelig en komedie å legge merke til hvordan de andre er sprekkeferdige for å komme til orde. Så snart det kommer en liten pause, ja, ikke alltid venter de til pausen kommer engang, men snapper ordet fra den som har det for å komme til med sitt: ja, men jeg, jeg, jeg. De hører ikke på det de andre forteller, men de sitter bare og hikster etter selv å få bre seg ut om sin egen merverdige person og sine egne merverdige opplevelser. Og ofte er det sannelig ingen overflod av alminnelig høflighet under slike samtaler.

Når det hender at et eller annet er gått galt, kan du høre at det blir sagt med stor iver og ettertrykk: Ja, det sa jeg med det samme. Nettopp det tenkte jeg straks. Det kunne jeg ha sagt med en gang. Ja, min venn. Det er kjekt å høre at du virkelig er så vis. Bare skade at du er nødt til å avvertere det selv. Det gir slik en lei bismak.

Ut fra slike uimotståelige kjensgjerninger må jeg ha lov til å spørre: Er du i Guds skole blitt en ydmyk kvinne, en ydmyk mann, en ydmyk kristen som ikke er så sikker og overbevist om noen ting i verden som dette at du er en ynkelig stymper, tross i at du aldri så mye er leder her og formann der og andre holder pene taler for deg og dekorerer deg med pene ord om alt det gode du har sagt og gjort?

Det er gruffullt å tenke på hvor mye ynkelighet vi predikanter drar med oss opp på talerstolen. Det er gruffullt å tenke på hvor mye småtteri og elendig småpirkeri vi alle sammen sleper med oss i dagliglivet. Dette er ikke minst tilfelle på den plassen som for mange av oss er den vanskeligste plassen i verden, vår egen stue.

Jeg mener at å innse dette er grunnvesentlig og svært nødvendig om det i det hele skal komme noe ut av Guds strev med oss i skolen.

Dette og alt det andre som Gud gav oss i hjertets verden, skal omsettes i praktisk livsvirkelighet framfor alt på de vanskeligste punktene i livet vårt. Nettopp der hvor vi etter vår onde natur unnskylder oss og rettferdiggjør oss med at de andre er så bakvendte og vanskelige, unnskylder og rettferdiggjør oss med den dårlige fordøyelsen og de dårlige nervene våre og med den at vi er slitne og har sovet dårlig. Unnskylder og rettferdiggjør meg med at jeg er så og så sårbar nettopp på det punktet, og det er det andres plikt å ta hensyn til. Det kan nå sannelig bli for prøvsomt og for et stakkars menneske!

Hvordan er det gått med dette å omsette de indre livsverdiene til ytre praktisk, synbar og hørbar livskunst?

Det er nemlig ved å omsette det slik at helligheten gror fast i oss så den gjennom stadig gjentatt handling blir til hellig vane og hellig natur. Hvordan er det gått?

Mine venner, hvordan skal det gå oss, hvordan skal det gå meg når jeg en dag får presentert for meg min gjeld for ubrukt nåde, for all den rike nåden som

ble utgydt i mitt fattige liv, men som duftet vekk uten å få noe resultat i kjærlig vesen, i ord og handlinger som skulle vise en avglans av Gud, han som jeg er barnet til? Hvordan skal det gå meg?

Å, dette er en tung tanke! Er vi ikke noen ynkelige stymper? Jeg vil oppriktig håpe at det ikke er mange som har så mye å svare for i det stykket som jeg vet at jeg har. Det er bare en eneste trøst. Jeg øyner ingen annen utvei med denne tunge, store gjelden enn at den på forfallsdagen for all verdensgjelden må være grundig strøket over med Jesu Kristi, Guds sønns blod, med Lammets dyre blod. Gud skje lov for at jeg tør tro det.

Jeg har tegnet et mørkt bilde. Men jeg tror ikke det er for mørkt. En ting vil jeg så minne om til slutt, en lys tanke, en tindrende klar guddommelige virkelighet.

Den store kunstneren Michel Angelo hadde fått som oppgave av paven å ustryke taket i det sixtinske kapell med malerier. For å kunne utføre dette arbeidet måtte han sette opp en hel del stillaser. Mens han i uker og måneder holdt på med arbeidet sitt, var det ingen som kunne se eller ane den verøen av skjønnhet som mesteren tryllet fram, for alt var skjult av stillaser og taug, stiger og arbeidredskaper. Men en dag var han ferdig. Stillasene ble tatt ned og alle arbeidsredskapene fjernet. Da kom den rikdom av skjønnhet og farger for dagen som ennå vekker undring.

En dag, når Guds arbeid med oss er ferdig, kommer Guds sendebud, som vi kaller døden, og alle livets arbeidsredskaper blir tatt vekk. Da sees i uforknelighet det Guds menneske som ble formet under livets kamp i Guds skole. Når jeg på den lyse morgenen til evighetens jubelår for evig er utfridd og frikjent, når alle jordens skyer bare er skygger og minner, når jeg synker i Frelserens armer, da skal det likevel vise seg at det i de mange eller få årene var gjort et nådens verk i mitt fattige liv. Så skal Gud likevel få ære fordi han frelste en synder som meg.

Hvorledes går det for seg? Hvorledes kan jeg ha en slik overbevisning?

Det er bare ett svar, og det ene svaret er bare på ett ord. Det ene ordet er Jesus. Han som kjøpte oss med sitt blod, vil ikke forlate oss. Det var rimelig om han reiste fra en slik ond og bakvendt slekt, om han ikke lenger ville tåle oss. Men han reiste ikke fra oss. Alle dager vil han være med oss. Feiltrinene våre, syndene våre, alle de ubrukte anledningene, den skammelige utroskapen vår fyller hjertet hans med øm medfølelse. 7 ganger 70 ganger rekker han på nytt ut sin sterke arm og redder oss fra den avgrunnen som holder på å sluke oss. På en eller annen underlig måte skal han oppveie disiplenes vantro og vanmakt og all satans snedige ondskap.

Derfor kan jeg ikke være enig med den

mannen som har sagt at Guds folk tar seg best ut på avstand. Nei, jeg er glad i dette tuktede, kjempende Guds folk. De er mine brødre. Det er mitt folk. Jeg hører fra dem det samme sukket som bor i min egen barm. Vi synger våre beste sanger om det håp som vår far har gjemt for oss alle. Gud skal triumfere gjennom oss når Guds folk ikke mer skal se så mye som skyggen av en fiende, og døden og helvedet er kastet i ildsjøen.

Min båt er liten og havet stort,
det rommer tusener farer.
Men storm og bølger ei skyller bort
det skip som Herren bevarer.
For ennå skjer det som før det gjorde
når Jesus selv kommer innen borde,
da legger havet seg igjen.

Fra «Gjennom Ild».

KALLET

Av Gudrun Samianes

Endå går kallet ut over jord,
endå du frelse får.
Gud, send du ei vekking over vårt folk,
for mørke og natt oss når.

Ein dag, har han sagt, det vert forseint
til Gud seg vende om.
Så skunda deg i dag, mens det endå
er tid, å få ordna si sak, å kom!

Jesus står her ennå i dag,
og roper: «Kom hit til meg».
Sjå frelsa er vunne med blodet mitt,
då eg gjekk lidings veg.

Så kom då til Jesus, der fred du finn,
ein fred som aldri forgår.
For Jesus tek deg i famnen inn
Og trøystar der ingen formår.

Gud helsar deg no med at alt er betalt,
på Golgata, av Guds lam.
Der han ofra sin einaste kjærte Son,
som sona si synd og skam.

So takkar me Jesus for frelsa han vann,
over synda og satans makt.
Han siger har vunne, og redning vi fann,
Han sjølv det i «Ordet» har sagt.

KASSETTAR

Kasettar med bibeltimar og møter frå
sommarskulane våre kan De få kjøpa hjå
underskrivne.

Øivind Andersen: Fem kasettar med bi-
beltimar over 1. Johs. brev.

Tore Nilsson: Tre kasettar frå Lundheim
over emna: Jonas, Jeg tror på Gud Fa-
der den almektige. Jesus Kristus sted-
fortrederen. Frå Bakketun tre bibelti-
mar: Synden mot den Hellige Ånd.
Hebr. 6, 4. Fortapelsen. Peters fiska-
fangst. Luk. 5

A. Lid: To timar frå Moi og to frå Bakke-
tun over Matt. 13, 24 og Matt. 22, 1-14.

R. Linkjendal: Ein time frå Moi og to frå
Bakketun over Matt. 25, 31 og Gal. 1.
kap.

G. Nygård: To kasettar frå Moi og to frå
Bakketun over 1. Moseb. 3-7 og Judas
brev.

Odd Dyrøy: To timar på Møi over emna: Trua sin opphavsmann og Trua sin strid. Tre timar frå Bakketun: Abraham Isak og Jakobs Gud. Det finst ingen som Gud. Overtya om synd Johs. 16.

Tilsaman ca. 60 kasettar. Prisen er kr. 20.00 pr. stk. fritt tilsendt.

Odd Dyrøy,
5620 Tørvikbyggd

Reiseruter

for forkynnarane i Norsk Luth. Lekmannsmisjon 2. halvår 1981

1. **Odd Dyrøy:** Tysvær, Håvik, Vikebyggd, Brekke, Yndesdal, Breivik, Førde, Namdalen, Fosse, Gravdal, Samnanger.
2. **Amund Lid:** Håvik, Rolvsnes, Finnås, Folderøyhavn, Randaberg, Sannidal, Varaldsøy.
3. **Reidar Linkjendal:** Tørvikbyggd, Steinsdalen, Norheimsund, Natås, Hundvin, Litleås, Ellingsøy, Bygland, evt. Molde
4. **Godtfred Nygård:** Avaldsnes 19.-23/8 Randaberg, Nærbø, As, Askim, Stord Fitjar, Stranda, Sannidal, Drangedal, Bråtveit, Nesflaten, Hamrabø.
5. **Margrete Skumsnes:** Namdal, Hardanger. Vitjar foreiningane der det høver.
6. **Olav Aakhus:** Til disposisjon.

Hva gjør du med Jesus ?

«For Herodes fryktet Johannes, fordi han kjente ham som en rettferdig og hellig mann, og han holdt sin hånd over ham, og når han hørte ham var han i tvil om mangt og meget. (Mark. 6, 20).

Ja, slik så Herodes på Johannes. Likevel lot han ham henrette av hensyn til sin ære og posisjon. Vi husker fra historien at Pilatus gjorde det samme med Jesus. Og kong Agrippa sa etter Paulus sin forsvartale for ham, at det var nære på at han overtalte ham til å bli en kristen.

Nesten en kristen! Men for glad i denne verdens rikdom og makt. En trist fasit når regnskapet skal gjøres opp.

Du og jeg har ikke samme mektige posisjon i verden som Herodes, Pilatus eller kong Agrippa hadde. Men ditt ansvar er like stort for det. Pilatus spurte: hva skal jeg gjøre med Jesus? Og nå rettes spørsmålet til deg: Hva gjør du med ham?

H.C.H. fra «Dagen».